

Akcja Polskiej Armii Krajowej

LONDYN, 4.XI (R) Z kraju donoszą, że polska Armia Krajowa stoczyła w dniu 17 października walkę z niemieckim oddziałem pacyfikacyjnym w wsi Ochotnica w woj. krakowskim. W wyniku walki 60 Niemców zginęło, a wielu innych zostało rannych. Poza tym zniszczono 3 samochody i kilka motocykli.

LONDYN, 4.XI (R) W tzw.

General Gubernatorstwie wyszło rozporządzenie, powołujące zamieszkałych tam Niemców w wieku lat od 16 do 60 do służby policyjnej w oddziałach Staff waffe i Landwaffe.

Radio londyńskie podając tę wiadomość, zwraca uwagę, że na terenie Rzeszy te same roczniki powołane zostały do służby w armii w batalionach Volksturm. Jest to dowodem, że opór polskiej Armii Krajowej zmusza Niemców do użycia swych rezerw wojskowych dla utrzymania porządku na ziemiach polskich.

Niemiecki brak rezerw zauważyć się daje dzięki akcji posyłania świeżych batalionów natychmiast na front. Ostatnio po kilkudniowym zaledwie przeszkoleniu wysłano do walki 6 batalionów Volksturm ze Śląska, w tym dwa z Katowic i po jednym z Bytomia, Gliwic, Zabrze i Krolewskiej Huty.

Komunistyczny protest przeciw rozbrojeniu partyzantów

BERN, 4.XI (R) Polityczne biuro komunistycznej partii francuskiej ogłosiło oficjalny protest przeciw decyzji rządu o rozbrojeniu grup partyzanckich. Komunistyczny komunikat stwierdza, że akt rządu jest dowodem daleko idącej nieufności wobec „patriotów”, którzy

walczyli o wyzwolenie kraju z pod okupacji niemieckiej. Komunistyczna partia francuska w żadnym wypadku nie zgodzi się na decyzje rządu.

Z Marsylii donoszą, że doszło w mieście do poważnych demonstracji przeciw rozbrojeniu grup partyzanckich. Oprócz omawianego dekretu rządu przedmiotem ataków były też inne pociągnięcia natury gospodarczej.

Obca agentura w Finlandii

BERN, 4.XI (R) W Helsinkach odbyło się zebranie komunistycznej partii fińskiej, w którym wzięło udział około 8 tysięcy osób. Komuniści fińscy domagają się od partii socjalistycznej usunięcia jej kierownika, by tego ministra skarbu Tannera. Komunistyczna partia ofiarowała swą współpracę socjalistom pod warunkiem, że Tanner zostanie wydalony z partii socjalistycznej.

— Z Finlandii donoszą, że wiadomości, jakoby członkowie b. rządu fińskiego i inne osobistości, których nazwiska umieszczono na liście przestępców wojennych, zostali wywiezieni do Rosji — nie odpowiadają prawdzie. Według urzędowego wyśnienia rządu fińskiego, wszyscy przestępcy wojenni osadzeni zostali w Finlandii przez mieszany trybunał złożony z Rosjan, Anglików i Finów.

PERFIDIA „KOMITETÓW”

M. p. 4 listopada.

Pomiedzy tymczasowym rządem francuskim, na którego czele stoi gen. de Gaulle, a organizacjami tzw. ruchu oporu doszło w ostatnich dniach do poważnego konfliktu. Szef rządu francuskiego uznał, że o ile istnienie uzbrojonych grup na terenie państwa okupowanego przez wroga, z którym grupy te prowadzą walkę, było pożądane i zgodne z interesem narodu — o tyle obecnie, przy legalnych władzach francuskich jest nie wskazane. General de Gaulle uważa, że we Francji nastąpił obecnie stan normalny, w którym tylko rząd jest dysponentem sił zbrojnych i policji. W innym bowiem wypadku zaistniałby stan państwa w państwie.

To decyzja, zupełnie zrozumiała z punktu widzenia interesu państwa, napotkała na opór komitetu stojącego na czele grup uzbrojonych, który założył przeciw decyzji rządu energiczny protest, zignorowany zresztą przez de Gaulle'a, który oświadczył, że bron partyzantów lepiej będzie użyta przeciw Niemcom przez wojska regularne na froncie, a w kraju służbę zbrojną pełni policja państwowa.

Zrodła oporu były dla każdego zupełnie jasne — organizowała je za plecami różnych „demokratycznych ugrupowań” partia, która wszędzie, gdzie tylko działa, jest eksponentem cudzych interesów, wszędzie powołuje się na demokratyczne hasła i wszędzie wykorzystuje w celach swych dysponentów partie demokratyczne, często nieswiadomie im się wysługujące. Zaszły jednak we Francji ostatnio wypadki, że partia ta wystąpić musiała z odkrytą przyłbicą. Może argumenty de Gaulle'a były dla wszystkich uczciwych Francuzów zbyt przekonywujące, może protest innych ugrupowań uznany został przez Moskwę za zbyt błędny — dość że przemówił samo Biuro polityczne Komunistycznej Partii Francuskiej. Oficjalny protest tego Biura stwierdza, że akt rządu jest dowodem nieufności „wobec patriotów, którzy walczyli przeciw okupantom”. Biuro polityczne w żadnym wypadku nie pogodzi się z tą decyzją rządu. W ślad za tą deklaracją pojawiły się fakty — w Marsylii doszło dwa dni temu do masowych demonstracji przeciw postanowieniom rządu de Gaulle'a.

Przykład francuski jest szczególnie cennym przyczynkiem dla działalności partii komunistycznej w chwili obecnej, ponieważ na tym terenie — jak już wspomniano — z takich czy innych względów destrukcyjna robota tej partii okazuje się w całej jasności.

Jasna jest rzecz, że nie ma na świecie rządu, który by zgodził się na działanie przy swym boku w państwie jakiegokolwiek organizacji, dysponującej oddziałami uzbrojonymi, nie podlegającymi rządowi i reprezentującym swoje, a raczej zupełnie obce narodowi interesy. To że obecnie cały szereg rządów, jak choćby belgijski ma kłopoty z takimi organizacjami wewnątrz swego państwa, na pewno nie jest przypadkiem. We Francji widzimy jasnie, iż gdziekolwiek, kto wszelkimi wystąpieniami przeciw prawowitym i uznanym przez wszystkie państwa sojusznicy, rządowi kieruje.

Wiemy, skąd padły po raz pierwszy słowa, że rządy pozostające na emigracji od lat kilku, przestały reprezentować swe narody — wiemy, a dziś przekonywujemy się naocznie, że rozwiązanie Kominternu było chwytem taktycznym i że dyrektywy Moskwy są nadal obowiązujące dla wszystkich partii komunistycznych świata.

Odsłonięcie kulis gry we Francji winno mieć poważne znaczenie dla pewnej co najmniej zmiany poglądów części społeczeństw zachodnich, które dotychczas, prawdopodobnie szczerze, wygłaszały przekonanie, że w istocie w szeregu państw europejskich wytworzyła się opozycja przeciw swym rządom rezydującym w Londynie i nie mającym kontaktu z krajem.

Dzięki rezolucji Biura Politycznego, prawda o powstawaniu tych „nastrojów opozycyjnych”, która dla nas Polaków była zawsze jasna, przemówić powinna i do innych.

Nie wiemy, jakie będzie rozwiązanie sprawy konfliktu między

Piechota polska zdobyła Rocca della Camminate Strategiczne wzgórze wokół Forli padły

NEAPOL, 4.XI (R) Komunikat sojusznicy z frontu włoskiego donosi, że złe warunki atmosferyczne przeszkodziły regularnemu rozwojowi akcji alianckiej na całym froncie.

Wczesniejsze doniesienia mówiły, że wojska alianckie zdobyły wszystkie ważne strategiczne wzgórza wokół Forli, w tym Rocca della Camminate, gdzie mieścił się zamek Mussoliniego. Pozytywnie zdobyła piechota polska, po silnym przygotowaniu artyleryjskim dokonany przez jednostki polskie i brytyjskie.

Oddziały sojusznicy dotarły do przedmieść Forli i toczą walki

na lotnisku pod miastem.

Mimo złych warunków atmosferycznych lotnictwo sojuszników dokonało nalotu na linie komunikacyjne i tworze kolejowe w Austrii i w północnej Albanii.

Na morzu Adriatyckim samoloty alianckie zaatakowały żeglugę niemiecką. Dzięki skutecznej akcji floty brytyjskiej na morzu Śroziemnym zatopiono 3 niemieckie kontrołtorpełowce.

RZYM, 4.XI (R) Korespondenci z frontu włoskiego donoszą, że jednostki pancerny wchodziły w skład 8. armii posunęły się wzdłuż rzeki Ronco w kierunku północno-wschod-

nim i dotarły do Forli. Rownież w rejonie Meldola osiągnięto dalsze postępy.

Na odcinku działań 5. armii wojska amerykańskie posunęły się o 1 km w kierunku Bolonii. Na całym froncie padły gwałtowne deszcze, wyjątkowe w tej porze roku.

NEAPOL, 4.XI (R) Dowódca sił alianckich we Włoszech gen. Alexander podał do wiadomości, że w czasie walk od rozpoczęcia ataku na linię Gustawa do ostatnich dni Niemcy stracili 194.000 ludzi. Od bitwy pod Cassino straty niemieckie wyniosły pełnych 15 dywizji.

„Politruki” w armii niemieckiej Nawet niezdolni pójdą na front

LONDYN, 4.XI (R) Przed dwoma dniami radio niemieckie ogłosiło dwa nowe dekrety Hitlera w sprawie organizacji i doposażenia armii.

Pierwszy z tych dekretów przewiduje rozszerzenie kompetencji funkcjonariuszy politycznych w wojsku. Funkcjonariusze ci będą mieli prawo aresztowania i stawiania pod sąd członków armii bez pytania o opinię wyższych oficerów. Na podstawie ich oskarżenia trybunał polityczny wydawać będzie wyroki do kary śmierci włącznie.

Drugi dekret „Fuehrera” zwrócony został do lekarzy szpitali wojskowych i zarządza przeprowadzenie nowego przeglądu lekarskiego wszystkich rannych, inwalidów i uznanych za niezdolnych do służby frontowej przez poprzednie komisje. Dekret zaleca przeprowadzenie jak najdalej idącej czystki wśród dotychczas uznawanych za ciężko chorych i wysyłanie na front jak największej ilości badanych.

Komentując ten ostatni dekret, radio londyńskie podaje wiadomość, że wśród ostatniej grupy jenców niemieckich wziętych do niewoli w Holandii większość przedstawiała element fizycznie bardzo słaby, który zostałby odrzucony przez wszystkie normalne komisje lekarskie. W jednym z oddziałów 90 procent jenców cierpiało na poważne choroby żołdakowe.

prosząc o pomoc i wsparcie. W jednym z oddziałów 90 procent jenców cierpiało na poważne choroby żołdakowe.

Od agresji do „plebiscytu”

M. p., w listopadzie. Wśród argumentów, którymi posługuje się rząd sowiecki w uzasadnianiu swych „praw” do wschodnich ziem polskich, wielką, jeżeli nie decydującą, rolę odgrywa t. zw. plebiscyt, przeprowadzony w październiku 1939 r. przez władze sowieckie na ziemiach „zachodniej Ukrainy i zachodniej Białorusi”. Ponieważ na wyniki plebiscytu tego powołują się też niektóre dzienniki anglosaskie, przypomnieć należy okoliczności towarzyszące „plebiscytowi” i sposób jego przeprowadzenia.

Usprawiedliwienie agresji

Rząd sowiecki usprawiedliwiał swoją agresję na ziemi polskie w dniu 17 września 1939 r. kilkoma powodami, które w rzeczywistości były albo zupełnym fałszem, albo też stanowiły wyrazne pogwałcenie umów, które Moskwa niejednokrotnie podpisywała. Ponadto argumenty te były jaskrawym zaprzeczeniem zasad, które głosili oficjalnie przedstawiciele rządu sowieckiego w latach między jedną a drugą wojną.

Po pierwsze nota Molotowa twierdziła, że Państwo Polskie przestało istnieć, a co za tym idzie wszelkie umowy zawarte z Rządem Polskim straciły swą ważność. Otoż w chwili gdy wojska sowieckie przekraczały granice Polski, Rząd R. P. znajdował się jeszcze na terytorium polskim, a armia stawiała jeszcze opór wojskom niemieckim - interwencja sowiecka opor ten na dłuższą metę uniemożliwiła i przyspieszyła klęskę wojsk polskich. Rząd Polski nadal uznawany był przez wszystkie państwa i nawet Moskwa przekreśliła ten swój argument, zawierając w lipcu 1941 r. umowę z rządem gen. Sikorskiego.

Dalszym argumentem sowieckim, usprawiedliwiającym agresję, była „możliwość zagrożenia przez wypadki w Polsce interesów Rosji. „Ponadto Moskwa

twierdziła, że musi wziąć w obronę „życie i mienie bratniej ludności ukraińskiej i białoruskiej”, oraz uwolnić naród polski z nieszczęścia, w jakie go wtracił „jego głupi rząd”.

Jego wartość

Abstrahując od ordynarnej, niepraktycznej w cywilizowanym świecie formy tej noty, stwierdzić należy, że cała ta argumentacja sprzeczna jest ze zobowiązaniami, przyjętymi przez Rosję w umowach międzynarodowych. Przede wszystkim aktem napadu na Polskę, Rosja złamała postanowienia podpisanego przez swego oficjalnego przedstawiciela, pokoju ryskiego z r. 1921, które były podstawą paktu o nieagresji, zawartego w r. 1932, i przedłużonego następnie aż do końca r. 1945.

Najsilniejsza jednak wymowa ma postanowienia konwencji o określeniu pojęcia „agresor”, ponieważ akt ten zawarty został z inicjatywy podpisanym w r. 1933 przez Polskę, Związek sowiecki, Estonie, Lotwę, Rumunię, Turcję, Iran i Afganistan, a później i przez Finlandię - przewiduje, że agresji nie usprawiedliwia wewnętrzne czy zewnętrzne położenie zaatakowanego państwa ani też żadne powody polityczne, wojskowe, społeczne czy gospodarcze.

Poza tym, jak z okazji opisu aneksji Austrii przez Hitlera, wyjaśnia „Historia Ogólnorosyjskiej Partii Komunistycznej”, „związki rasowe nie usprawiedliwiają nigdy agresji”.

Organizacja „wyborów”

Tak więc akcja Rosji wobec Polski nie tylko nie da się uspra-

wiedliwić zasadami prawa międzynarodowego, ale potępiona została zgory przez wypowiedzi samego rządu sowieckiego. Słabość argumentów noty Molotowa wyczuwała zresztą dobrze Moskwa i przystąpiła do sfabrykowania innego usprawiedliwienia i uświecenia stanu faktycznego drogą „s w o b o d n i e wyrażonej w o l i l u d n o s c i”.

Sowieckie władze okupacyjne zorganizowały więc „plebiscyt”, gwałcąc w ten sposób postanowienia konferencji haskiej o prawach państwa okupującego dane terytorium - postanowienia, na których ważność rząd sowiecki nieraz się miał powoływać.

Przygotowaniem do wyborów było zawieszenie jakiegokolwiek niezależnej prasy i rozwiązanie wszelkich partii politycznych, z wyjątkiem komunistycznej. Poza tym dla złamania choćby cienia opozycji, aresztowano i zesłano w głąb Rosji setki tysięcy ludzi, stanowiących „element niebezpieczny społecznie”.

Przy „wyborach” na okupowanym terytorium przebywała 700-tysięczna armia sowiecka - której członkowie brali decydujący udział w administracji kraju i w organizacji „wyborów”. Nawet termin tych „wyborów” wyznaczony został przez dowódców frontów - Kowalewa w „zachodniej Białorusi” i Timoszenkę w „zachodniej Ukrainie”.

Rozporządzeniem z dnia 6 października ogłoszono, że „wybory” odbędzie się 22 tegoż miesiąca. Sposób przeprowadzenia tych „wyborów” był też bardzo szczegółowy - zwłaszcza, że określano je jako „najbardziej demokratyczne”. Kandydaci na delegatów wyznaczani byli przez kolegia wyborcze, złożone przeważnie ze sowieckich obywateli, często służących w armii. Jak podał choćby rosyjski dziennik „Izwestia” w połowie października 1939 r. członkami kolegium wyborczego dla „zachodniej Ukrainy” byli Kor-

nijczuk, komisarz dla spraw granicznych republiki ukraińskiej i Hreczucha, przewodniczący Najwyższej Rady tejże republiki, a dla „zachodniej Białorusi” - Natalewicz, przewodniczący Najwyższej Rady republiki białoruskiej.

Same „wybory” odbywały się przy ogromnej presji administracji sowieckiej i agentów N. K. W. D. Milicjanci sowieccy obchodzili domy i zmuszali ludzi, by zapisywali swe nazwiska na listy wyborcze. Przy głosowaniu okazywało się, że z reguły na każdy okręg wyznaczono jednego tylko kandydata i wyborcy mogli jedynie dać wyraz swym poglądom, skreślając to nazwisko, prawie zawsze zresztą zupełnie nieznaną. Takie postępowanie naraziło jednak na represje, gdyż karty wyborcze były numerowane i identyfikacja skreślającego była łatwa.

Jacy byli kandydaci?

Dla wyjaśnienia jak wyglądała lista kandydatów wystarczy podać, że na 1495 okręgów wyborczych „zachodniej Ukrainy” wyznaczono 1.500 nazwisk a na „zachodniej Białorusi” na 927 okręgów zaledwie 921 kandydatów. Znajdowali się wśród nich ludzie nie tylko nie zamieszkujący na danym terytorium, ale nawet osoby nie posiadające obywatelstwa polskiego - tak np. w Krzemieniu kandydatami byli... Molotow i Woroszyłow, w kilku zaś okręgach „zachodniej Białorusi” - różni dygnitarze sowieccy, jak sekretarz Komunistycznej Partii Białoruskiej, dowódca frontu białoruskiego, przewodniczący Rady Najwyższej Republiki Białoruskiej itd.

Wśród kandydatów odsetek ludzi narodowości polskiej był znikomy - w „zachodniej Białorusi” na 921 kandydatów zaledwie 110 przyznawało się do narodowości polskiej, - a więc 11,9 proc. ogólnej liczby, podczas gdy ludność polską na tych terenach wynosiła 49 proc. W „zachodniej Ukrainie” odsetek był nieco wyższy - wynosił on 27,1 proc. podczas gdy procent Polaków w tych województwach wyrażał się cyfrą 36,2 proc. W niektórych okręgach stosunek ten był bardziej jeszcze różny - w województwie nowogrodzkim, gdzie ludność polską liczy 52,4 proc., na ogólną ilość 225 kandydatów, zaledwie 5 tj. 2,2 proc. było narodowości polskiej.

W województwie nowogrodzkim gdzie Polacy stanowili 22,1 proc. ludności - na 313 kandydatów było 4 Polaków.

Pierwsze wyniki i... oficjalne dane sowieckie

Mimo ogromnej agitacji za wyborami, w której brali udział żołnierze sowieccy, mimo terroru i wysiłków kierujących kampania wyborczą Chruszczowa w „zachodniej Ukrainie” a Ponomarenko w „zachodniej Białorusi” - początkowo nawet oficjalne organy sowieckie przy-

znawały, że 9 proc. ludności głosowało przeciw kandydatom i że w 13 okręgach delegaci nie otrzymali nawet 50 proc. głosów, co obalilo ich kandydatury, Brytyjska agencja prasowa donosiła 7 listopada 1939, że tylko 25 proc. głosowało na wsiach, a do 50 proc. w miastach. Mimo to późniejsze, oficjalne dane sowieckie głosiły, że w „zachodniej Ukrainie” 92,83 proc. upowaznionych brało udział w „wyborach”, z czego 90,93 proc. głosowało na wyznaczonych kandydatów. W „zachodniej Białorusi” na 96,71 proc. głosujących, 90,67 proc. oddało podobno swe głosy na kandydatów rządowych.

W czasie wyborów nie podano zupełnie, że delegaci mają w przyszłości głosować za przyłączeniem okupowanych terenów do Związku sowieckiego. Zakomunikowano to dopiero później, gdy „wybory” zostały zakończone.

Aneksja w świetle wypowiedzi sowieckich

Dzisiaj, gdy zarówno rząd sowiecki, jak i część opinii anglosaskiej powołują się na ten „plebiscyt” jako na wyraz „woli narodu” - zacytowacby wystarczyło tekst postanowien II Wszechrosyjskiego Zjazdu Sowietów

„Pod słowem aneksja lub zagarnięcie cudzych ziem, rząd sowiecki rozumie - zgodnie z pojęciem prawa przez demokrację wogóle, a klasy pracujące w szczególności - wszelkie przyłączenie do wieszego lub silniejszego państwa małej lub słabej narodowości, bez wyraznie, jasno i dobrowolnie wyrażonej zgody i pragnienia ze strony tej narodowości. Obojętnym przy tym jest, kiedy to przymusowe przyłączenie zostało dokonane, jak też o ile postępowanie czy zadowolona jest narodowość gwałtem przyłączona lub gwałtem utrzymywana w granicach tego państwa. Obojętna jest też rzecza, czy narodowość ta znajduje się w Europie, czy w dalekich krajach zamorskich.

Jeżeli jakkolwiek narodowość utrzymywana jest w granicach danego państwa gwałtem jeżeli wbrew wyrażonemu z jej strony zadaniu - bez względu na to, czy zadanie to jest wyrażone w druku, na zebraniach ludowych, w decyzjach stronnictw, czy protestach i powstaniach przeciw uciskowi narodowościowemu - nie ma ona prawa do decydowania w sprawie form bytu państwowego, bez najmniejszego przymusu, w drodze swobodnego głosowania, przy całkowitym usunięciu wojsk narodu przyłączającego lub wogóle bardziej silnego - to przyłączenie takie jest aneksja, jest zaborem i gwałtem”.

Do tych ostatnich słów nie mamy nic do dodania...

T. S.

ZAPALNICZKI

Pewien polski sierżant fabrykował zapalniczki, sprzedawał je po 5 szylingów kolegom i uzbierawszy zwitek forsy przyjechał na urlop do Londynu. Jako szczerzy Polak polazł od razu do najszybkniejszego hotelu w West Endzie.

Stojąc przy barze i pijąc cock taile'a za 6 sh. zapalił papierosa. Jakis szykowny gentleman podszedł mówiąc:

— Jestem inżynierem. Widzisz, że pan ma nieznaną mi zapalniczkę. Czy może ją obejrzeć?

— Alez proszę bardzo!

Gentleman oglądał chwile maszynkę, nie próbując jej, po czym rzekł:

— Owszem, dobra. Lecz potrzymalbym z panem zakład o funta, że nie zapali się ona od pierwszego pstryknięcia.

— Trzymam zakład - zawołał sierżant pewny własnego wyrobu.

Szarpnął palcem, buchnął płomieniem. Nieznajomy wręczył mu funta z kurtuazją i odszedł. Po sekundzie do sierżanta zbli-

To i owo

zyl się zarządzający zarem i szepnął:

— Ten pan proponował panu zakład co do zapalniczki. Może pan chce złożyć skargę na niego za nactretwo?

— Skadzież, odparł sierżant, zarobiłem funta i nie mam do niego żadnych pretensji.

— Ach westchnął zarządzający, nie możemy się pozbyć draba...

I zaciekawionemu sierżantowi wyłożył całą sprawę:

— Ten jegomość to oszust. Obchodzi najdroższe lokale, udaje zainteresowanie zapalniczkami i proponuje zakład o funta. Wiadomo, że na 1 zapalniczek 9 nie zapali się od pierwszej próby. Ale goście lubią się hazardować, więc ten oszust zarabia ze 20-30 funtów dziennie... — Czemuż policja go nie przyłapie?

— A za co? Przecież on tylko proponuje zakład. Moznaby go zamknąć tylko za nactretwo, ale znowu nikomu nie chce się składać skargi... Wiec czekamy okazji...

Sierżant spojrzął na gentle-

mana, który rozmawiał z kims w kacie, i aż cmoknął z podziwu:

— Cholera, to cwaniak. On znalazł w zapalniczkach jeszcze lepszą zylę złota niż ja...

WIELKI HANGAR

W pewnym barze lotnik amerykański opowiadał, że u nich, w Ameryce, jest jeden hangar na samoloty, drapacz tak wysoki, że nieraz chmury zaczepiają o dach.

Sluchający Angliści byli pełni podziwu i dopytywali się, czy to aby praktyczne przy ewentualnym bombardowaniu.

Siedzacy skromnie w kacie polski mechanik lotniczy rzekł „Na naszej stacji, na południu Anglii, jest też taki wysoki hangar. Chmury nieraz dostają się do środka hangaru i wtedy pada w nim deszcz, a my wlazimy przedko po drabinie na dach i tam opalamy się najspokojniej!”

I jako dowód Polak zakaszał rekawy. Znikły wszelkie wtpliwości słuchaczy. Miał rzeczą wściele bardzo opalone ramiona.

K. Z.

Byłem w Atenach Piszę, co widziałem

(Od własnego korespondenta „Dziennika Żołnierza”)

Ateny, w listopadzie. Jest godzina dwunasta w południe, pisze ten telegram w kawiarni na werandzie sławnego hotelu King George na placu Konstytucji, gdzie jeszcze do czwartego tego miesiąca mieszkali niemieccy oficerowie sztabowi. Przed chwila zamowilem sobie pół czarnej kawy, za którą zapłaciłem trzy miliardy drachm. Gazeta, która czyta siedziacy razem ze mną dziennikarz grecki kosztuje dwadzieścia milionów. Porządny obiad w niedrogi restauracji sto miliardów. Za jednego funta brytyjskiego otrzymujemy teraz osiem dziesiąt miliardów. Za godzinę kurs może się zmienić.

Oto obraz straszliwej inflacji w jaką Niemcy rzucili Grecję drukując banknoty na maszynach rotacyjnych. Pieniądze leżą w Atenach dosłownie na ulicy. Witając owacyjnie, wkraczających spadochroniarzy i komandosów Grecy darli drobne banknoty po sto milionów i zarzucali nimi jak confetti żołnierzy, którzy byli widocznie zdziwieni, że entuzjazm w stolicy przybiera takie dość niezwykle formy.

Do Aten wkroczyliśmy dzisiaj bez strzału witani, jak bohaterzy usmiechami oklaskami i pocałunkami pięknych Greczynek, które jednak ani pod względem urody, jak stroju nie mogą konkurować z Rzymiankami. Natomiast sklepy są daleko pełniejsze, niż w Rzymie i właściwie wszystko można dostać o ile się posiada wystarczająco dużo pieniędzy. Dla żołnierzy brytyjskich przy ich zoldzie wszystkie te rzeczy są niedostępne, zresztą nawet Amerykanie musieliby tu żyć oszczędnie.

Sytuacja polityczna jest daleko lepsza, niż można było przypuszczać. Grecy fizycznie wyglądają lepiej od Włochów i Francuzów. Chleba białego i czarnego jest pełno. Sprzedaje się go przy stolikach na ulicy. Ale ceny są zupełnie fantastycznie. Kilo białego chleba kosztowało dziś z rana dziesięć miliardów, około południa skoczyło do dwunastu miliardów. Owocarnie pełne są winogron, jabłek, gruszek.

Sytuacja polityczna jest naogół trochę inna niż się przypusz-

czało. Dominują wyłącznie prawie plakaty radykalnej partii. Tu i owdzie widziałem skromne i mało widoczne afisze partii prawicowych. Wczoraj podczas pochodów obu organizacji ulicami miasta o mało co nie doszło do starcia.

Na placu Konstytucji na murze hotelu New England rozpięte portrety Stalina, Churchill, Roosevelta i premiera greckiego przytym Stalin znajduje się w środku a nad nim premier grecki. Rządu greckiego jeszcze nie ma. Przyjedzie partjami.

Dzisiaj z rana na pokładzie krazownika „Aurora” rozmawiałem z jednokrotnym ministrem komunikacji, który z wypiekami na twarzy patrzył na ojczysty brzeg, którego nie widział od lat czterech.

Sciany domów wymalowane są również na cześć Aliantów, przy czym każda partia podpisuje się pod nimi, pragnąc w ten sposób zwrócić uwagę cudzoziemskiego żołnierza. Tym czasem Ateny cieszą się, śmieją świecąc oswobodzenie, walka polityczna będzie wobec tego

zawieszona aż się skończą święta i rozpoczyna się znowu szare zwykle dni: a wojska brytyjskie w poszyciu za Niemcami opuszczają stolicę. Prawie godzinę po przybyciu do Aten spotkałem pierwszą Polkę, panią Irene Przyborską, która zauważyła moje naszywki „Poland”. Okazuje się że kolonia polska w Atenach liczy około sto osób na czele jej stoi dawny urzędnik M.S.Z. Polacy mieli ciężkie dni za czasów niemieckich. Bywali często wzywani do biurogłuchego gmachu na Vasilis Sofias

(grecki odpowiednik via Tasso), gdzie mieściło się więzienie Gestapo. Polka z Warszawy, która wyszła za mąż za dyplomata greckiego Vatikiotis, spędziła tam dziesięć miesięcy. W dawnym gmachu naszego poselstwa Niemcy urządzili dom publiczny dla swoich oficerów. Polacy w Atenach pilnie słuchali radia londyńskiego polskich audycji. Są dość dobrze poinformowani o naszym udziale w walkach we Włoszech i Francji. Niektórzy spodziewali się naszych wojsk przy lądowaniu w Grecji.

A mały osmioletni Kazio, który urodził się w Grecji i nigdy nie widział Polski, i który służy mi za tłumacza ciągle mnie pyta wskazując na brytyjskich żołnierzy: „Może to jest Polak, proszę Pana”.

ZDZISŁAW BAU

Mecz reprezentacji 2. Korpusu z drużyną 61. Area

M. p., w listopadzie. Dani 29 października odbył się w Anconie mecz piłki nożnej między reprezentacją 2 Korpusu i 61 Area.

Trybuny wypełnił przeszło 15.000-ny tłum, w 90 procentach brytyjski.

Odzywają się gigantofony. Z początku muzyka - potem informacje w języku angielskim i polskim. Przyjemnie brzmią słowa sympatii dla naszego narodu. Informator brytyjski mówi: „dzisiaj my z brytyjskiej armii chcielibyśmy wyrazić nasze specjalne uznanie dla bohaterów sprzymierzeńców i przyjaciół, Polaków. Jesteśmy dumni, że służyliśmy z nimi, w sławnej 8-ej Armii i dzisiaj korzystamy z przywileju grania z nimi w atmosferze, która przypomina nam szczęśliwe dni pokojowe”.

I dalej: „gra nasza jest bardziej wypracowana, ale mniej artystyczna od gry Polaków. To jest naszym błędem. Miekkie boisko może być handicapem dla szybszego, polskiego zespołu” - więc brytyjczycy też nie są pewni zwycięstwa!

Wreszcie speaker podaje skład obu drużyn. Dowiadujemy

się, że w reprezentacji 61 Area jest aż 9 graczy zawodowych z dobrych klubów angielskich i szkockich (Arsenal, Liverpool, Tottenham, Hotspur).

Pare minut przed godz. 15-tą na boisko wbiegają obie drużyny, polska i angielska razem. Za nimi siedzą Smyth. Graczy wite brygadier ang., Dea 61 Area i Polski Kmdt Placu, ppłk. P., Sprawdzamy skład drużyny polskiej: Wojtczak - Krupa - Gajer - Mikunda - Swiatek - Filipki - Habowski - Samek - Szewczyk - Mykietowicz - Borowski.

Mimo, że brytyjczycy rozpoczynają grę - nasi, z miejsca, odbierają piłkę i prawa strona idzie ostro na bramkę brytyjską. Obronca się poslizgnął, leży. Środkowy pomocnik brytyjczyców, Arsons, który okazał się jednym z najlepszych graczy brytyjskiego zespołu, ostro podaje piłkę w ręce swemu bramkarzowi. Brytyjczycy odpowiadają atakiem, też prawa strona. Strzał przechodzi ponad naszą bramkę.

W drugiej minucie niskie podanie idzie od Habowskiego do Szewczyka. Ten wysłał piłkę na lewe skrzydło. Borowski strzela z bliska. Chybil... Dlaczego - trudno pojąć! Potem następują liczne strzały Habowskiego i Szewczyka - wszystko bez skutku.

Gra zyskuje na tempie. Ataki nasze idą jeden za drugim. Często strzelamy. Wszyscy: Szewczyk, Habowski, najczęściej Mykietowicz, rzadziej Samek, Borowski.

Jesteśmy ciągle na połowie brytyjczyków. Nasi obrońcy, szczególnie Krupa, często wychodzą, poza swoje pole - z piłką!

Anglicy atakują nie często, lecz bardzo niebezpiecznie. W 10 minucie ratujemy się cornerem. Piękny wykop Krupy znowu przenosi grę na pole brytyjczyków.

Następuje seria polskich naprawdę pięknych zagran. Piłka od nogi do nogi idzie przez całe boisko, jak sztafeta, pod samą bramkę przeciwnika, ale wykonanie nikomu się nie udaje. Wyrazny pech! Strzały idą bardzo często - ale tylko ponad bramkę, obok - albo w bramkarza.

Polacy pokazują klasę, podobają się. Nie ulega wątpliwości, że wygra!

Mylimy się, niestety!

Zaczyna się wydawać, że Polacy dają pokaz gry, że nie zależy im na uzyskaniu bramki. Ale pokaz ten był wart, by go oglądać!

Habowski jest królem boiska. Potrafi minąć go koleje trzech, czterech graczy. Krupa jest wszędzie. Jego wyprowadzanie piłki do pozycji ataku, jego wykopy budzą zachwyt publiczności.

Publiczności należy się specjalne słowa uznania. Zaimponowała ona swoim znanstwem i bezstronnością. Oklaskiwała jednakowo serdecznie każde dobre zagranie. Ponieważ polskich zagran było znacznie więcej - chłopcom naszym wydawało się chwilami, iż grają przed polską widownią.

W 35 minucie Habowski doznaje kontuzji, padając nieszczęśliwie na bieżnię. Znoszą go z boiska i od tej chwili do końca pierwszej połowy nie będzie go w grze.

Graczy zastępować nie wolno, więc Polacy grają dalej w 10-ke.

Mimo to atakują! Wykorzystują to Brytyjczycy. W momencie gdy wszyscy Polacy znajdują się na ich połowie, wypuszczają prawo - skrzydłowego. Mac Leana, który w 38 minucie strzela z podania prawego łącznika Tailora, jedyną bramkę meczu. Jest 1:0 dla Brytyjczyków i ten wynik pozostaje już do końca meczu.

Wynikiem 1:0 do przerwy nikt się nie przejmuje. Polacy ciągle wierzą w możliwość strzelenia bramki. Szczególnie liczą na Habowskiego, który choć z obandażowaną nogą, wraca, po przerwie na boisko.

W drugiej połowie Polacy znowu cisną. Tempo jest dalej zawrotne, gra bardzo ciekawa. Brytyjczycy, mając przed sobą zespół naprawdę dobry, grają z daniem znawców - swój najlepszy mecz. W ich drużynie szczególnie wyróżnia się bramkarz, niewątpliwie najlepszy gracz na boisku, oraz obrona i środkowy pomocnik.

Przygniatająca przewaga Polaków niestety bezbramkowa. 1:0 wygrywają Anglicy.

Wszyscy zdawali sobie sprawę, że Polacy byli lepsi, grali pięknie, dobrze kombinowali, bez porównania więcej strzelali, cały czas byli w ataku, podobali się brytyjskiej publiczności -

że nie strzelili bramki, to rzecz naprawdę bez znaczenia.

Bezpośrednio po meczu do szatni drużyny polskiej weszli oficerowie brytyjscy, a jeden z nich, kapitan, kierownik sekcji piłkarskiej Komitetu Sportowego 61 Area, oświadczył oficjalnie: „od 5 lat nie oglądaliśmy futbolu tak pięknego, jak tu nam pokazaliście. Zapewniam Panów, że szkockie drużyny zawodowe nie grają od was lepiej”.

Tak samo pełne uznania dla naszej gry były przemówienia oficerów angielskich, kierujących sportem wojskowym na tutejszym terenie. J. W.

Nowe wydawnictwa

W najbliższym czasie ukaza się w Bibliotece „Orla Białego”:

Henryk Sienkiewicz: „Quo Vadis” w 2 tomach po 65 lirow. Adolf Bochenski: „Pisma zebrane”.

Bolesław Kobjirski: „Przewodnik serdeczny” — poezje.

W sprzedaży znajdują się następujące nowe wydawnictwa Oddziału Kultury i Prasy:

1) Monte Casino — Album rysunków Z. Turkiewicz. Cena 220 lirow.

2) Azja i Afryka — Antologia poezji polskiej na Środkowym Wschodzie, J. Bielatowicza. Cena 100 lirow.

3) W laboratorium radości życia — Zarys higieny psychicznej ze szczególnym uwzględnieniem życia wojskowego, W. Szyryńskiego. Cena 35 lirow.

4) Wracające zagłębie — poezje J. Wedowa.

5) Rozmowa z księżycem - poezje, J. Zywny.

6) Mapa instytucji i pamiątek polskich w Rzymie. Cena 10 lirow.

Odpowiedzi Redakcji

St. sierż. W-ski Tytus (C. M. F. 26) - „Tygodnik Polski” może Pan nabyć w referacie Prasy i Kultury Dywizji Karpackiej przez oficera oświatowego oddziału.

Ppor. Z. Szczesny (C. M. F. 528) - Dziennik Żołnierza wydawany jest bliżej m.p. Korpusu, w warunkach technicznych dosyć trudnych. Dla umieszczenia mapek potrzebna byłaby kliszarnia, której nie ma nie tylko w m.p. Dziennika, ale nawet w okręgach daleko położonych. Mimo to zapotrzebowaliśmy klisze z Rzymu, których, jak dotąd, nie otrzymaliśmy. Po otrzymaniu klisz będziemy je umieszczali na lamach pisma. W sprawie losów prymasa Hłonda nie wiemy nic ponadto, że został on wywieziony przez Niemców w okresie, gdy ewakuowali oni Normandię.

Kan. N. Zdzisław (C. M. F. 590) - Wiersz Pana odpowiada nam całkowicie, jeżeli chodzi o myśli w nim wyrażone. Po pewnym oszlifowaniu umieszciliby-

śmy go gdyby nie powody innej natury, które, jak sadzimy, nie będą dla Kolegi zagadką.

U-ski Bohdan - Wiersz nie odpowiada nam ze względu na formę.

Podchor. N. Stefan (C. M. F. 434) - Podzielamy całkowicie słusność uwag Pana jeżeli chodzi o sprawę dokształcania żołnierzy będących w wojsku. Istnieją jednak wielkie trudności techniczne i organizacyjne. Jeżeli chodzi natomiast o książki, które koledze są potrzebne, to uda się je sprowadzić za pośrednictwem referatu Kult i Prasy przy jednostce, do której Kolega jest przydzielony. To samo dotyczy sprowadzenia słownika francusko-polskiego.

X. Stanisław S. (Polish Liaisons Offic. Det.) - Opis być może nie pozbawiony jest akcentów uczuciowych jednak wartość literacka utworu - problematyczna.

Podchor. W. Henryk (C. M. F. 590) - Wiersz Panski odesłaliśmy do „Orla Białego”.

**Strzeż się malarii
Malaria to wróg
żołnierza**

Cała Belgia już wyzwolona

Poważne postępy na innych odcinkach

LONDYN, 4.XI (R) Z dnia na dzień na froncie zachodnim donoszą, że wojska brytyjskie na wyspie Walcheren poczyniły dalsze postępy. W. A. G. nie potwierdza tych jeżdżących, całe miasto Vlissingen opanowane przez wojska brytyjskie. Wskazywane na zachodnim brzegu i nowe teren. Oddziały kanadyjskie, które przeszły przez groble z wyspy Beveland, ustawiły przyczółek na głębokości 400 metrów.

Ogolem biorąc bitwa o otwarcie dostępu morskiego do portu w Antwerpii rozwija się pomyślnie. Na południe od ujścia Skaldy wojska kanadyjskie zdobyły miejscowość Hoek i posuwają się w kierunku Hulst, ostatniego ośrodka oporu armii niemieckiej. Dowódca wojsk niemieckich w tym rejonie gen. Eberling dostał się do niewoli. Ogolem wzięto w tym rejonie 11 tysięcy 700 jeńców.

Bardziej na południe wojska sojusznicze zdobyły ostatnie okupowane jeszcze przez Niemców tereny Belgii. W mieście Zeebrugge ustalono opór niemiecki. Wojska kanadyjskie zdobyły Knoeke, na północ od Westcapelle, oswobodzając w ten sposób ostatni skrawek ziemi belgijskiej.

We wschodniej Holandii na tarcie sojusznicze na Venlo rozwinęła się pomyślnie.

Pomiedzy dolną Mozą a płycizną do niej równoległe rzeka Mark toczą się zacięte walki. Po gwałtownym ogniu artylerii niemieckiej wojska sojusznicze zmuszone były wycofać się z wysuniętych pozycji. Niemniej oddziały brytyjskie utrzymują 20 km południowego brzegu Mozy w swym reku.

1. armia amerykańska działająca na ziemi niemieckiej rozpoczęła nową ofensywę na wschód od Akwizgranu. Główne uderzenie rozwija się w kierunku lasu Hoengen, gdzie Amerykanie posunęli się o 2 i pół km naprzód. Jednocześnie inna kolumna amerykańska, posuwająca się na południowy wschód, zdobyła miejscowość Vossenack o 16 km na południe od Dueren. Zdobyto ponadto 2 inne miej-

scowości. Niemcy stawiają na tym odcinku bardzo zacięty opór.

We wschodniej części Francji oddziały francuskie działające z 3. armią amerykańską zdoby-

ły miejscowość Baccara. Oddziały amerykańskie zajęły na tym odcinku 14 miejscowości. Pewne postępy lokalne osiągnięto również na odcinku leżącym bardziej na południe w Wogezach.

Największy nalot na Duesseldorf

Największa bitwa nad Rzeszą

LONDYN, 4.XI (R) Komunikat ministerstwa lotnictwa donosi, że w noc na 4 bm. ponad tysiąc ciężkich bombowców brytyjskich atakowało stolicę okręgu Rury — Duesseldorf. Był to najcięższy nalot na to miasto w ciągu tej wojny. Bombardowanie miasta rozpoczęło się niedługo po zachodzie słońca. Samoloty typu „Mosquito” bombardowały oprócz tego Os-

nabrueck, ważny węzeł kolejowy na linii łączącej środkowe Niemcy z Zagłębiem Rury.

W ciągu dnia samoloty amerykańskie w ilości 2 tysięcy bombardowały ośrodek produkcji benzyny syntetycznej pod Merseburgiem oraz obiekty kolejowe w Bielefeld i Rheinfeld. W czasie tej akcji doszło na terytorium Rzeszy do największej z dotychczasowych bitwy powietrznej nad Niemcami. W wyniku działań samoloty amerykańskie zestrzeliły 183 niemieckie myśliwce w walkach powietrznych, a dalszych 25 zniszczyły na ziemi. Straty lotnictwa amerykańskiego wyniosły 41 bombowców i 28 myśliwców.

Samoloty brytyjskie bombar-

dowały w godzinach popołudniowych ośrodek produkcji benzyny syntetycznej Homburg. — Myśliwce towarzyszące zaatakowały 5 mostów kolejowych w zachodnich Niemczech. 4 samoloty nie wróciły do baz.

Podano do wiadomości, że w ciągu bombardowania samoloty RAF-u zrzuciły na Niemcy 50 tys. ton bomb. Doliczyc do tego należy ładunek bomb zrzucony przez samoloty 8. amerykańskiej armii lotniczej.

Jak doniesiono z Danii, w czasie bombardowania kwatery Gestapo w gmachu uniwersytetu w Aarhus zginęło ponad 100 gestapowców, wraz z komendantem Gestapo na Danii i jego zastępcą.

Mowa prezydenta Roosevelta

Berlin celem obecnej ofensywy

NOWY JORK, 4.XI (R) — Prezydent Roosevelt przemawiał w czwartek wieczorem przez radio z Białego Domu. Mówiąc

o sytuacji wojennej w Europie, prezydent stwierdził, że nie jest zamiarem rządów sojuszniczych osłabienie działań wojennych w ciągu zimy. Dowództwo alianckie nie da Niemcom chwili spokoju aż do osiągnięcia ostatniego celu obecnej ofensywy, tj. Berlina.

Wojska amerykańskie w Europie, jak podał Roosevelt, walczą na 480 km odcinku frontu w Niemczech i północnej Francji. Od chwili pierwszego lądowania sił sojuszniczych we Francji północnej, flota amerykań-

ską w ciągu 10 tygodni wysadziła na ląd 2 miliony żołnierzy, 2 miliony ton sprzętu i 500 tysięcy pojazdów mechanicznych. Mówiąc o sytuacji na Dalekim Wschodzie, Roosevelt wyznał, że obecne działania na tym teatrze wojny są nieco ograniczone wobec wielkiego wysiłku alianckiego w Europie. Niemniej już ostatnie sukcesy dowodzą, że w chwili zwolnienia sił sojuszniczych z frontu niemieckiego ofensywa przeciw Japonii ma pełne szanse szybkiego powodzenia.

W północnej Birmy donoszą, że wojska brytyjskie rozpoczęły nowe uderzenie rozwijające się wzdłuż linii kolejowej na południe od Mnadalay.

Churchill i Eden zaproszeni do Paryża

LONDYN, 4.XI (R) Brytyjskie ministerstwo spraw zagranicznych podało oficjalnie do wiadomości, że premier Churchill i minister Eden zaproszeni zostali przez gen. de Gaulle'a i członków Tymczasowego Rządu Francuskiego do Paryża. Za proszenie to zostało przyjęte. Termin wizyty nie został jeszcze ustalony.

Salaszi chce obalić regenta Horthy'ego

BERN, 4.XI (R) Jak donoszą z Budapesztu, w parlamencie węgierskim omawiana ma być sprawa wniosku o udzielenie dyktanda regentowi Węgier adm. Horthy. Według nowego projektu, obecny premier Salaszi objąłby funkcje regenta i otrzymałby tytuł wodza narodu, na wzór niemieckich czy innych państw wasalnych jak np. Słowacja. Parlament węgierski rozpoczął swe obrady.

W Grecji

Po zdobyciu Salonik

KAIR, 4.XI (R) Patrole brytyjskie, posuwające się na północ od Salonik, ściągają Niemców ku granicy jugosłowiańskiej. Główne siły niemieckie przejszły już miały granice w pobliżu rzeki Wardar.

Na odcinku tym działają grupy partyzantów macedońskich, którzy zajęli miejscowość Radowiszta.

Na zachód od Salonik woj-

ska brytyjskie wkroczyły do Floriny.

— Jak donoszą z Berlina, general Walter Schroth, którego nazwisko wymieniano w związku z zamachem na Hitlera, zginął w wypadku samochodowym.

Niemcy ewakuują Budapeszt

Wojska sowieckie 32 km od stolicy Węgier

LONDYN, 4.XI (R) Z Moskwy donoszą, że wojska sowieckie działające w północnej Grecji toczą ciężkie walki ze stawiającymi zacięty opór Niemcami. W zajętych przez wojska sowieckie porcie Kirkenes Niemcy przed odejściem podpaliły wszystkie domy.

Na Węgrzech oddziały gen. Pietrowa posuwające się z północnego wschodu w kierunku Budapesztu doszły na szerokim froncie do Cisy zdobywszy miejscowość Tiszaluc. Inna kolumna na posuwająca się od Uzhorodu poczyniła również znaczne postępy. Na zachód od Csop odparto niemieckie przeciwuderzenie.

Największe sukcesy odniosła jednak grupa armii sowieckiej posuwająca się ku stolicy Węgier od południowego wschodu.

Wojska te po zajęciu Kecse met zdobyły miasto Nagekeeres i posuwają się dalej, tak że znalazły się w odległości 32 km od

Budapesztu. Inna kolumna posuwa się wzdłuż północnego brzegu Dunaju na północ od Kalotsa. Ogolem wojska sowieckie zdobyły na Węgrzech 60 miejscowości. Ponad 2 tysiące żołnierzy niemieckich i węgierskich zginęło, 2 tysiące dostało się do niewoli.

Radio moskiewskie wezwowało ludność Budapesztu do powsta-

nia przeciw Niemcom i przeciw niemieckiemu rządowi. Radio ostrzega, że Niemcy przed ewakuacją Budapesztu będą starali się zniszczyć miasto.

Do stolicy Węgier przybył niemiecki minister produkcji wojennej celem zorganizowania ewakuacji zakładów przemysłowych z Budapesztu w głąb Niemiec.

Nowy plan Beveridge'a

LONDYN, 4.XII (R) Lord Beveridge, twórca głośnego planu organizacji życia społecznego po wojnie, opracował nowy projekt szczegółowej wyjasniającej konstrukcji życia społecznego i produkcji po wojnie.

Beveridge wypowiada się za utrzymaniem inicjatyw prywatnej w przemyśle i handlu i stawia jako tezę główną konieczność rozwiązania problemu bezrobocia. Autor stwierdza, że do

tychczasowy system wyszukiwania pracy dla bezrobotnych nie jest najlepszym sposobem uniknięcia tej kleski. Należy raczej stworzyć nowy porządek i przyjąć do opracowywania planów takich prac, które by z góry zatrudniały wszystkich zdolnych.

Beveridge podkreśla jak poprzednio, że o ile uniknąć się ma wojny w najbliższej przyszłości, zapewnić się musi wszyst-

Hiszpańska zagadka wciąż niewyjaśniona

LONDYN, 4.XI (R) Jak donoszą z Paryża, 5 wyższych oficerów hiszpańskich podpisało zobowiązanie, że oddają się na usługi jakiegokolwiek republikanckiego rządu hiszpańskiego, który by zajął miejsce reżimu gen. Franco.

Wśród oficerów tych znajduje się gen. lotnictwa Herrera i gen. Vilalba, który przez rok więziony był przez Niemców i który później organizował grupy uciekinierów hiszpańskich walczących przy boku partyzantów francuskich.

Po oficjalne doniesienia z Madrytu stwierdzają, że mimo wszelkich zaprzeczeń, partyzanci hiszpańscy przekroczyli granicę francusko-hiszpańską i opanowali kilka wsi w pobliżu Andory. Partyzanci ci kontrolują ponad 100 km granicy. Oficjalne komunikaty rządu hiszpańskiego mówią o ciężkich walkach regularnej armii z grupami partyzantów. Według po-

kim odpowiednie warunki utrzymania i mieszkania. Planu tego nie sposób rozwiązać w je-dnym tylko państwie, zwłaszcza jeśli idzie o stosunki europejskie.

zniejszych doniesień, rządowi udało się opanować sytuację w rejonie doliny Aran w Pirenejach, natomiast w Estremadurze, Andaluzji i w Katalonii siły partyzantów są jeszcze znaczne.

Jak donosi agencja Reutersa, rząd francuski zwrócił się do partyzantów hiszpańskich, by przenieśli swą akcję w rejony dalsze od granicy. Partyzanci obiecali wypełnić to zadanie.

Francuskie ministerstwo spraw zagranicznych podkreśla, że sytuacja jest o tyle trudna, że nie ma stosunków dyplomatycznych przynajmniej oficjalnie pomiędzy obu państwami. Dla rządu francuskiego problem hiszpańskich partyzantów przedstawia duże trudności. Zamierza ich on traktować jako wygnanców politycznych korzystających z przywilejów postanowien konwencji haskiej.

BERN, 4.XI (R) We Francji odbyło się zebranie ponad 500 emigrantów hiszpańskich stanowiących delegację dziesięciu stronnictw od partii komunistycznej do katolickiej. Na zebraniu uchwalono rezolucję atakującą silnie rząd gen. Franco i domagającą się jego zastąpienia reżimem demokratycznym.